

FAHAS PRZECIWKO RADZIE
WYROK SĄDU (DRUGA IZBA)
z dnia 7 grudnia 2010 r.*

W sprawie T-49/07

Sofiane Fahas, zamieszkała w Mielkendorf (Niemcy), reprezentowany przez F. Zill-
mera, adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez M. Bishopa, E. Finnegan oraz S. Marquardta, a następnie przez M. Bishopa, J.P. Hixa oraz E. Finnegan, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

popieranej przez

Republikę Włoską, reprezentowaną przez I. Bruni, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Albenzia, avvocato dello Stato,

interwenient,

mającej za przedmiot, po pierwsze, żądanie stwierdzenia ostatecznie częściowej nieważności decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2007/868/WE (Dz.U. L 188, s. 21) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego, oraz nakazanie Radzie niewymieniania nazwiska skarżącego w swoich przyszłych decyzjach w braku prawomocnego orzeczenia sądownego, a po drugie, żądanie zadośćuczynienia,

SĄD (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe i S. Soldevila Frago (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 listopada 2009 r.,

II - 5560

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 W dniu 28 września 2001 r. Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych (zwana dalej „Radą Bezpieczeństwa”) uchwaliła rezolucję 1373 (2001) obejmującą strategię walki z terroryzmem za pomocą wszelkich środków, a w szczególności z finansowaniem terroryzmu. Artykuł 1 lit. c) tej rezolucji stanowi w szczególności, że wszystkie państwa powinny niezwłocznie dokonać zamrożenia funduszy oraz innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych osób, które dokonują lub usiłują dokonywać aktów terrorystycznych, lub biorą w nich udział, lub ułatwiają dokonanie takich aktów, jak również funduszy oraz innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych podmiotów należących do tych osób lub przez nie kontrolowanych, oraz osób i podmiotów działających w imieniu lub na polecenie tych osób bądź podmiotów.

- 2 W dniu 27 grudnia 2001 r., uznając, że w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa zgodnie z ciążącymi na jej państwach członkowskich zobowiązaniami wynikającymi z Karty Narodów Zjednoczonych, niezbędne jest działanie Wspólnoty Europejskiej, na podstawie art. 15 UE i 34 UE Rada Unii Europejskiej

przyjęła wspólne stanowisko 2001/930/WPZiB w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 90) oraz wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

- 3 Zgodnie z art. 1 ust. 1 wspólnego stanowiska 2001/931 stosuje się je „do osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych i wymienionych w załączniku”.

- 4 Zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 wykaz w załączniku jest sporządzany na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do danych osób, grup i podmiotów bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowania popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach, czy skazania za takie czyny. Przez „właściwą władzę” należy rozumieć władzę sądowniczą lub gdy władze sądownicze nie mają właściwości w tej dziedzinie, równoważną właściwą władzę w tym zakresie.

- 5 Zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 nazwiska osób i nazwy podmiotów w wykazie w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdego sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich w wykazie.

- 6 Zgodnie z art. 2 i 3 wspólnego stanowiska 2001/931 Wspólnota, działając w granicach kompetencji powierzonych jej przez traktat WE, nakazuje zamrożenie funduszy i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów wymienionych w załączniku i zapewnia, że fundusze, aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze lub inne powiązane usługi nie zostaną udostępnione, bezpośrednio lub pośrednio, na ich korzyść.

- 7 Uznając, że w celu wykonania na poziomie wspólnotowym środków przedstawionych we wspólnym stanowisku 2001/931 konieczne jest wydanie rozporządzenia, Rada w dniu 27 grudnia 2001 r. na podstawie art. 60 WE, 301 WE i 308 WE przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70). Z rozporządzenia tego wynika, że z zastrzeżeniem dopuszczonych w nim wyjątków wszystkie fundusze należące do osoby fizycznej lub osoby prawnej, grupy lub podmiotu wymienionego w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 powinny zostać zamrożone. Zakazane jest również udostępnianie funduszy oraz świadczenie usług finansowych w odniesieniu do tych osób, grup i podmiotów. Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia wykaz osób, grup i podmiotów, do których stosuje się rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4, 5 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931.

- 8 Pierwotny wykaz osób, grup i podmiotów, do których znajduje zastosowanie rozporządzenie nr 2580/2001, został ustalony w decyzji Rady 2001/927/WE z dnia 27 grudnia 2001 r. ustanawiającej listę przewidzianą w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. L 344, s. 83).

- 9 Od tego czasu Rada przyjęła wiele wspólnych stanowisk i decyzji uaktualniających wykazy, o których mowa odpowiednio we wspólnym stanowisku 2001/931 i rozporządzeniu nr 2580/2001.

Okoliczności powstania sporu

- 10 Skarżący, Sofiane Fahas, jest obywatelem algierskim mieszkającym od 1990 r. w Republice Federalnej Niemiec, który w dniu 18 września 2003 r. zawarł związek małżeński z obywatelką niemiecką.
- 11 Sędzia śledczy z Neapolu (Włochy) wydał nakaz tymczasowego aresztowania wobec skarżącego w dniu 9 października 2000 r. We wspomnianym nakazie skarżącemu zarzuca się udział w spisku mającym na celu stworzenie we Włoszech komórki grupy „Al-Takfir i Al-Hijra” (Al Takfir Wal Hijra), działającej w Algierii od 1992 r. i wspierającej działalność terrorystyczną, oraz handel bronią i fałszowanie dokumentów na korzyść grup turystycznych w Algierii. Postanowieniem z dnia 30 maja 2008 r. Giudice dell’udienza preliminare del Tribunale di Napoli (sędzia na rozprawie wstępnej sądu w Neapolu) przekazał sprawę skarżącego do rozpoznania przez skład orzekający tegoż sądu ze względu na cztery czyny karalne, w tym trzy pozostające w związku z wyżej wymienioną organizacją terrorystyczną.
- 12 Wspólnym stanowiskiem 2002/976/WPZiB z dnia 12 grudnia 2002 r. aktualizującym wspólne stanowisko 2001/931 i uchylającym wspólne stanowisko 2002/847/WPZiB (Dz.U. L 337, s. 93) Rada uaktualniła wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma

zastosowanie wspólne stanowisko 2001/931. Punkt 1 załącznika do wspólnego stanowiska 2002/976 wymienia po raz pierwszy nazwisko skarżącego, który wskazany jest w sposób następujący:

„FAHAS, Sofiane Yacine, urodzony 10.9.1971 w Algierze (Algieria) (członek al-Takfir i al-Hijra)” [tłumaczenie nieoficjalne].

- 13 Od dnia 12 grudnia 2002 r. były wydawane kolejne liczne decyzje, które obejmowały nazwisko skarżącego w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (zwanego następnie „spornym wykazem”) i skutkowały w szczególności zamrożeniem funduszy. Należy przedstawić te decyzje, do których odniosły się strony niniejszego sporu.

- 14 W dniu 12 grudnia 2002 r. Rada przyjęła decyzję 2002/974/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2002/848/WE (Dz.U. 337, s. 85). Na podstawie art. 1 decyzji 2002/974 nazwisko skarżącego widnieje w spornym wykazie.

- 15 W dniu 2 kwietnia 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2004/309/WPZiB uaktualniające wspólne stanowisko 2001/931 i uchylające wspólne stanowisko 2003/906/WPZiB (Dz.U. L 99, s. 61). Nazwisko skarżącego widnieje w załączonym wykazie. Tego samego dnia Rada wydała decyzję 2004/306/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2003/902/WE (Dz.U. L 99, s. 28).

- 16 Na podstawie decyzji 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2005/930/CE (Dz.U. L 144, s. 21) nazwisko skarżącego nadal widnieje w spornym wykazie.
- 17 W decyzji 2006/1008/WE z dnia 21 grudnia 2006 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. L 379, s. 123, sprostowanie Dz.U. 2007, L 150, s. 16) Rada ustaliła, że pewne kolejne osoby, grupy i podmioty powinny również zostać umieszczone w wykazie ustanowionym decyzją 2006/379 bez uchylania tej decyzji. Nazwisko skarżącego nie zostało wymienione w decyzji 2006/1008.
- 18 Na podstawie decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2007/868/WE (Dz.U. L 188, s. 21, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) nazwisko skarżącego nadal widnieje w spornym wykazie.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 lutego 2007 r. skarżący wniósł skargę.
- 20 Skarga odnosiła się pierwotnie do decyzji 2002/848 i wszystkich wydanych następnie decyzji, w tym do decyzji 2006/1008.

- 21 W dniu 30 marca 2007 r. skarżący dokonał usunięcia braków, którymi dotknięta była skarga, poprzez skierowanie jej wyłącznie wobec decyzji 2006/1008.
- 22 W odrębnym piśmie, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 czerwca 2007 r., Rada podniosła w trybie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności. Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 22 września 2008 r. zarzut niedopuszczalności został pozostawiony do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.
- 23 W dniu 1 października 2008 r. Sąd zadał skarżącemu pytanie w ramach środków organizacji postępowania, przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania, czy zamierza on dokonać dostosowania swoich żądań i zarzutów ze względu na przyjęcie zaskarżonej decyzji. W dniu 17 października 2008 r. skarżący dostosował swoje żądania, tak aby skierować skargę wyłącznie przeciwko zaskarżonej decyzji.
- 24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 kwietnia 2009 r. Republika Włoska wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 14 maja 2009 r. po wysłuchaniu stron prezes drugiej izby Sądu przychylił się do tego wniosku na podstawie art. 116 § 6 regulaminu postępowania.

25 Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim go dotyczy, oraz uznanie, że decyzja ta nie ma do niego zastosowania;

- nakazanie Radzie niewymieniania go w przyszłych decyzjach Rady wykonujących art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, które będą wydawane po zaskarżonej decyzji, dopóki nie zostanie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu, że jest członkiem „Al-Takfir” i „Al-Hijra” lub że w inny sposób wspiera terroryzm;

- zasądzenie od Rady na jego rzecz zadośćuczynienia z tytułu doznanej krzywdy, które nie powinno być niższe od 2000 EUR;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

26 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie żądania skarżącego mającego na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jako bezpodstawnego;

- odrzucenie żądania skarżącego o zadośćuczynienie jako niedopuszczalnego lub w każdym razie jako bezpodstawnego;

- odrzucenie wniesionego przez skarżącego żądania wydania nakazu jako niedopuszczalnego;
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

²⁷ Republika Włoska popiera żądania Rady.

Co do prawa

1. *W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji*

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie wydania nakazu

²⁸ Rada podnosi niedopuszczalność żądania skarżącego polegającego w istocie na nakazaniu jej nieumieszczenia jego nazwiska w przyszłych wykazach, dopóki nie zostanie wydane prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające, że wspiera on terroryzm.

²⁹ Żądanie to należy interpretować jako żądanie wydania nakazu Radzie. W tym względzie należy przypomnieć, że w ramach skargi opartej na art. 230 WE Sąd nie jest właściwy do wydawania nakazów skierowanych do instytucji (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 1993 r. w sprawie T-56/92 Koelman przeciwko Komisji, Rec. s. II-1267, pkt 18; wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawach połączonych T-374/94, T-375/94, T-384/94 i T-388/94 *European Night Services* i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-3141, pkt 53).

³⁰ Należy zatem odrzucić żądanie wydania Radzie nakazu jako niedopuszczalne.

W przedmiocie legitymacji skarżącego do działania w odniesieniu do pierwotnie zaskarżonej decyzji

— Argumenty stron

³¹ W ocenie Rady skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy żądania stwierdzenia nieważności decyzji 2006/1008, jako że decyzja ta nie dotyczy skarżącego indywidualnie, a jego nazwisko nie widnieje w załączniku. Rada twierdzi, że decyzja 2006/1008 nie uchyla decyzji 2006/379, ale tylko dodaje nazwiska do wykazu

ustanowionego tą ostatnią decyzją, która pozostaje w mocy. Według Rady dostosowanie żądań nie może mieć wpływu na niedopuszczalność pierwotnej skargi.

- ³² Skarżący utrzymuje, że skarga na decyzję 2006/1008 jest dopuszczalna, gdyż decyzja ta dotyczy go indywidualnie, mimo że nie wymienia wyraźnie jego nazwiska. Skarżący uważa decyzję 2006/1008 za rozszerzenie wykazu zawartego w załączniku do decyzji 2006/379.

— Ocena Sądu

- ³³ Rada podnosi niedopuszczalność skargi na decyzję 2006/1008 ze względu na to, że skarżący nie jest w niej wymieniony. Należy bowiem stwierdzić, że decyzja 2006/1008 nie wymienia wyraźnie nazwiska skarżącego. Trzeba zatem zbadać, czy decyzja ta dotyczy skarżącego bezpośrednio i indywidualnie. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem podmiot inny niż adresat aktu może utrzymywać, że akt dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, tylko wtedy, gdy akt ten ma wpływ na jego sytuację ze względu na szczególne dla niego cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia go od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata aktu (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197, 223).
- ³⁴ Najpierw należy zauważyć, że decyzja 2006/1008 nie uchyla 2006/379, ale dodaje pewne nazwiska i podmioty do wykazu ustanowionego tą drugą decyzją.

- 35 Ocenę dopuszczalności skargi na decyzję 2006/1008 należy przeprowadzić w świetle dwóch głównych względów. Po pierwsze, Rada ma obowiązek przeprowadzania kontroli spornego wykazu co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931. Po drugie, z motywu 2 decyzji 2006/1008 wynika, że uzupełnia ona wykaz ustanowiony wspólnym stanowiskiem 2006/379, nie powodując jego uchylecia. Stanowi to wyraz woli Rady utrzymania skarżącego w spornym wykazie, czego skutkiem jest utrzymanie zamrożenia funduszy. Ponieważ skarżący jest wymieniony w decyzji 2006/379, należy uznać w rezultacie, że również decyzja 2006/1008 dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie.
- 36 W świetle powyższego zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę należy oddalić, a skargę należy uznać za dopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy decyzji 2006/1008, zgodnie z orzecznictwem w sprawie Othman (wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-318/01 Othman przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-1627, pkt 53). Należy uznać, że wniosek o dostosowanie żądań z dnia 17 października 2008 r. jest również dopuszczalny i że wniesiona skarga dotyczy zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, w przedmiocie czego strony są zgodne, tak jak zostało to odnotowane w protokole rozprawy.

Co do istoty

- 37 Należy pogrupować argumenty skarżącego w dwa zarzuty, czyli po pierwsze zarzut dotyczący naruszenia jego praw podstawowych i obowiązku uzasadnienia, a po drugie zarzut dotyczący popełnienia przez Radę błędu w ocenie i nadużycia władzy.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia praw podstawowych i obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

³⁸ Skarżący uważa, że zagwarantowanie prawa do obrony ma na celu zapewnienie prawidłowego wykonywania prawa do skutecznej ochrony sądowej. Rozporządzenie nr 2580/2001 i wspólne stanowisko 2001/931, do którego odsyła wspomniane rozporządzenie, nie przewidują zdaniem skarżącego procedury powiadamiania o zaskarżonej decyzji i obciążających okolicznościach, których skutkiem było wymienienie skarżącego w spornym wykazie. Rozporządzenie to nie przewiduje ponadto uprzedniego lub późniejszego przesłuchania zainteresowanego, które mogłoby doprowadzić do wykreślenia jego nazwiska ze spornego wykazu. Według skarżącego nie był on zatem w żadnym momencie w stanie przedstawić argumentów na swoją obronę w odniesieniu do wymienienia jego nazwiska w spornym wykazie. Skarżący uważa, że poprzez objęcie go zamrożeniem funduszy zaskarżona decyzja nałożyła na niego sankcje ekonomiczne i finansowe. Jego zdaniem na podstawie utrwalonego orzecznictwa Trybunału prawo do obrony stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego, która powinna być zagwarantowana w każdym momencie.

³⁹ Rezolucja 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa nie określa zdaniem skarżącego żadnej procedury pozwalającej podważyć środki w postaci zamrożenia funduszy. Do państw członkowskich Organizacji Narodów Zjednoczonych należy konkretne wskazanie osób, grup i podmiotów, których fundusze podlegają zamrożeniu na podstawie tej rezolucji. Ze względu na konieczność swobodnego uznania ze strony Wspólnoty instytucje wspólnotowe mają zasadniczo obowiązek przestrzegania prawa do obrony

zainteresowanych (wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-228/02 Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie, zwany dalej „wyrokiem w sprawie OMPI”, Zb.Orz. s. II-4665, pkt 101 i nast.).

- 40 Ponadto wydanie decyzji wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 narusza jego zdaniem prawo skarżącego do skutecznej ochrony sądowej praw, które wywodzi ze wspólnotowego porządku prawnego. Konkretnie względy uzasadniające wymienienie jego nazwiska w spornym wykazie nie zostały podane do jego wiadomości, co przeszkodziło mu w skutecznym przedstawieniu skargi przed Sądem.
- 41 Skarżący powołuje się na art. 253 WE, który zobowiązuje Radę do uzasadniania przyjmowanych przez nią aktów. Zaskarżona decyzja nie jest jego zdaniem uzasadniona. Na mocy utrwalonego orzecznictwa obowiązek uzasadnienia niekorzystnych aktów ma na celu przedstawienie zainteresowanemu wystarczających informacji. Zainteresowany ten powinien móc zorientować się, czy decyzja jest zasadna, czy też jest ewentualnie dotknięta wadą. To dla zainteresowanego jedyny sposób sprawdzenia, czy może podważyć jej ważność przed sądem wspólnotowym, a dla tego sądu przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem (wyrok Trybunału z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-199/99 P Corus UK przeciwko Komisji, Rec. s. I-11177, pkt 145). Ponadto akt niekorzystny nie został skarżącemu doręczony. Wreszcie skarżący uważa, że powołanie się przez Radę na wszczęte wobec niego postępowanie przygotowawcze we Włoszech nie stanowi wystarczającego uzasadnienia.
- 42 Z ostrożności procesowej skarżący podnosi, że wymienienie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931 nie stanowi wystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

- 43 W odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie pisemne skarżący powołuje się na naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego, które wynikają jego zdaniem z prawa do rzetelnego procesu sądowego, prawa do bezstronnego sądu, zasady domniemania niewinności i prawa do własności, chronionych przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwaną dalej „EKPC”), bez podania dalszych wyjaśnień. Wreszcie w replice skarżący powołuje się na nałożony na niego zakaz podejmowania pracy.
- 44 Rada, wspierana przez interwenienta, kwestionuje wszystkie argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu zarzutu pierwszego.

— Ocena Sądu

- 45 Według utrwalonego orzecznictwa prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, nad których przestrzeganiem czuwa sąd wspólnotowy. W tym zakresie Trybunał i Sąd opierają się na tradycjach konstytucyjnych, wspólnych państwom członkowskim, oraz na wskazówkach zaczerpniętych z umów międzynarodowych dotyczących ochrony praw człowieka, przy tworzeniu których państwa członkowskie współpracowały lub do których przystąpiły. EKPC ma tutaj znaczenie szczególne (zob. wyrok Trybunału z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie C-305/05 *Ordre des barreaux francophones et germanophone i in.*, Zb.Orz. s. I-5305, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 46 Z orzecznictwa wynika także, że przestrzeganie praw człowieka stanowi przesłankę zgodności z prawem aktów wspólnotowych (opinia 2/94 Trybunału z dnia 28 marca 1996 r., Rec. s. I-1759, pkt 34) oraz że niedopuszczalne są we Wspólnocie środki, które są nie do pogodzenia z poszanowaniem tych praw (zob. wyrok Trybunału z dnia

12 czerwca 2003 r. w sprawie C-112/00 Schmidberger, Rec. s. I-5659, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁴⁷ Co się tyczy poszanowania prawa do obrony, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w stosunku do każdego postępowania wszczętego wobec danej osoby i mogącego zakończyć się wydaniem aktu dla niej niekorzystnego poszanowanie prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego, która winna być przestrzegana nawet wtedy, gdy brak jest jakichkolwiek uregulowań dotyczących danego postępowania. Zasada ta wprowadza wymóg, aby każdej osobie, przeciwko której mogą zostać skierowane sankcje, umożliwić przedstawienie w skuteczny sposób jej stanowiska w przedmiocie zarzucanych jej okoliczności uzasadniających zastosowanie sankcji (zob. wyrok w sprawie OMPI, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁴⁸ W kontekście decyzji o zamrożeniu funduszy ogólna zasada poszanowania prawa do obrony wymaga, jeżeli nie sprzeciwiają się temu nadrzędne wymogi bezpieczeństwa Wspólnoty lub jej państw członkowskich lub względy dotyczące prowadzenia ich stosunków międzynarodowych, żeby dowody obciążające zostały podane do wiadomości zainteresowanego w miarę możliwości jednocześnie lub możliwie najszybciej po wydaniu początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy. Z tymi samymi zastrzeżeniami każda późniejsza decyzja o zamrożeniu funduszy powinna w zasadzie być poprzedzona podaniem do wiadomości nowych dowodów obciążających i przesłuchaniem (wyrok w sprawie OMPI, pkt 137).

⁴⁹ W niniejszej sprawie uzasadnienie zostało wysłane skarżącemu przez Radę w dniu 3 stycznia 2008 r. w następstwie wydania decyzji Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonującej art. 2 i 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2007/445/WE (Dz.U. L 340, s. 100), której brzmienie było identyczne z brzemieniem wcześniejszych decyzji wymieniających jego nazwisko. Skarżący przedstawił uwagi w piśmie z dnia 14 marca 2008 r. Rada zapoznała się z treścią pisma, zanim

postanowiła w zaskarżonej decyzji o utrzymaniu nazwiska skarżącego w spornym wykazie. W piśmie przesłanym skarżącemu w dniu 15 lipca 2008 r., które zawierało jednocześnie zaskarżoną decyzję i uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem wcześniejszych decyzji wymieniających jego nazwisko, Rada wskazała, że po zapoznaniu się z pismem skarżącego z dnia 14 marca 2008 r. uznaje, że akta spraw nie wskazują na żadną nową okoliczność uzasadniającą zmianę jej stanowiska i że podane uprzednio do wiadomości skarżącego uzasadnienie pozostaje ważne. Wynika z tego, że w odniesieniu do prawa do bycia wysłuchanym Rada umożliwiła skarżącemu przedstawienie uwag dotyczących uzasadnienia.

- 50 Z powyższego wynika, że argument dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym, należy oddalić.
- 51 Co się tyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, na które powołuje się skarżący, wspomniany obowiązek związany jest ściśle z zasadą poszanowania prawa do obrony. W tym względzie należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu ma za zadanie, po pierwsze, zapewnić zainteresowanemu wskazówki wystarczające do oceny zasadności decyzji lub ewentualnie istnienia błędu powodującego możliwość kwestionowania jej ważności przed sądem wspólnotowym, a po drugie, zapewnić sądowi wspólnotowemu możliwość kontroli zgodności z prawem tego aktu (ww. wyrok Trybunału w sprawie Corus UK przeciwko Komisji, pkt 145; wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 462).
- 52 Przedmiot gwarancji dotyczącej obowiązku uzasadnienia w kontekście wydania decyzji o zamrożeniu funduszy na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, a także ograniczenia tej gwarancji, które mogą być legalnie nałożone na osoby zainteresowane w takich okolicznościach, zostały zdefiniowane przez Sąd w wyroku w sprawie OMPI (pkt 138–151).

- 53 W szczególności z pkt 143–146 i 151 wyroku w sprawie OMPI wynika, że uzasadnienie zarówno decyzji początkowej o zamrożeniu funduszy, jak i decyzji późniejszych powinno dotyczyć nie tylko przesłanek prawnych stosowania rozporządzenia nr 2580/2001, a w szczególności istnienia decyzji wydanej przez właściwą władzę krajową, ale również powodów szczególnych i konkretnych, na podstawie których Rada uznała w ramach swoich uprawnień dyskrecyjnych w zakresie oceny, że osoba zainteresowana powinna być objęta zamrożeniem funduszy.
- 54 Ponadto zarówno z pkt 145 wyroku w sprawie OMPI, jak i z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, do którego odsyła także art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, wynika, że o ile późniejsze decyzje o zamrożeniu funduszy powinna poprzedzać „kontrola” sytuacji osoby zainteresowanej, o tyle celem tej kontroli jest upewnienie się, że „istnieją podstawy” do utrzymania tej osoby w spornym wykazie, w razie potrzeby w oparciu o nowe dane lub dowody.
- 55 W tej kwestii Sąd jednak sprecyzował, że jeżeli powody późniejszej decyzji o zamrożeniu funduszy są co do zasady takie same jak powody przytoczone przy okazji wydania poprzedniej decyzji, zwykła deklaracja w tej sprawie wystarcza, w szczególności gdy osoba zainteresowana jest grupą lub podmiotem (wyrok Sądu z dnia 30 września 2009 r. w sprawie T-341/07 Sison przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3625, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 56 W niniejszej sprawie z uzasadnienia towarzyszącego pismu notyfikującemu zaskarżoną decyzję wynika, że wpisanie nazwiska skarżącego do spornego wykazu opiera się na okoliczności, że sędzia śledczy z Neapolu wydał wobec niego nakaz tymczasowego aresztowania w dniu 9 października 2000 r. Skarżącemu zarzuca się udział w spisku

mającym na celu stworzenie we Włoszech komórki grupy „Al Takfir i Al Hijra” (Al Takfir Wal Hijra), działającej w Algierii od 1992 r. i wspierającej działalność terrorystyczną, oraz handel bronią i fałszowanie dokumentów na korzyść grup turystycznych w Algierii. To prowadzone we Włoszech dochodzenie sądowe było w toku, co uzasadniało umieszczenie skarżącego w spornym wykazie załączonym do wspólnego stanowiska 2001/931.

- 57 Ponadto należy przypomnieć szeroki zakres uznania przysługujący Radzie w odniesieniu do dowodów, które należy uwzględnić w celu wydania lub utrzymania środków zamrożenia funduszy. W tych okolicznościach nie sposób wymagać od Rady, by w bardziej szczegółowy sposób wskazała, w jaki konkretnie sposób zamrożenie funduszy skarżącego mogłoby przyczynić się do walki z terroryzmem lub przedstawiła dowody na potwierdzenie, że skarżący mógłby wykorzystać swoje fundusze w celu popełniania lub ułatwiania aktów terrorystycznych w przyszłości (wyrok w sprawie OMPI, pkt 159; ww. wyrok w sprawie Sison przeciwko Radzie, pkt 65, 66).
- 58 Uwzględniając te okoliczności faktyczne, argument dotyczący naruszania obowiązku uzasadnienia należy oddalić.
- 59 Ponadto skarżący twierdzi, że nie korzystał ze skutecznej ochrony prawnej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada skutecznej ochrony sądowej jest zasadą ogólną prawa wspólnotowego wynikającą ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich, chronioną na mocy art. 6 i 13 EKPC, potwierdzoną również w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogłoszonej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, s. 1) (wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-432/05 Unibet, Zb.Orz. s. I-2271, pkt 37).

- 60 Ponadto w świetle orzecznictwa Trybunału z innych dziedzin (wyrok Trybunału z dnia 15 października 1987 r. w sprawie 222/86 Heylens i in., Rec. s. 4097, pkt 15; ww. wyrok Trybunału w sprawach połączonych Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 462, 463) należy stwierdzić w niniejszej sprawie, że skuteczność kontroli sądowej, która powinna móc się opierać w szczególności na zbadaniu zgodności z prawem motywów uzasadniających w tym przypadku umieszczenie nazwiska danej osoby lub nazwy podmiotu w spornym wykazie załączonym do wspólnego stanowiska 2001/931, co pociąga za sobą nałożenie na tych adresatów zespołu środków ograniczających, oznacza, że dany organ wspólnotowy jest zobowiązany do poinformowania o tych motywach zainteresowanej osoby lub zainteresowanego podmiotu w miarę możliwości bądź w chwili podejmowania decyzji o tym umieszczeniu, bądź przynajmniej najszybciej, jak to jest możliwe, po podjęciu tej decyzji, w celu umożliwienia tym adresatom skorzystania w terminie z prawa do wniesienia skargi. W odniesieniu do późniejszych decyzji o zamrożeniu funduszy wydanych przez Radę w ramach kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy, podstaw utrzymania zainteresowanych w spornym wykazie, przewidzianym w art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, niekonieczne jest już zagwarantowanie niespodziewanego charakteru sankcji dla zapewnienia ich skuteczności. Z tego względu każda późniejsza decyzja o zamrożeniu funduszy musi więc być poprzedzona kolejną możliwością przesłuchania i w razie konieczności również podaniem do wiadomości nowych dowodów obciążających (wyrok w sprawie OMPI, pkt 131; zob. także wyrok Trybunału z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. p. I-6351, pkt 338; wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-47/03 Sison przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 212, 213).
- 61 Z pkt 55 i 56 powyżej wynika, że zaskarżona decyzja i uzasadnienie zostały podane do wiadomości skarżącego pismem z tego samego dnia co dzień wydania wspomnianej decyzji. Postępując tak, Rada pozwoliła skarżącemu na obronę jego praw i podjęcie rzeczowej decyzji, czy słuszne jest zwrócenie się do sądu wspólnotowego oraz umożliwienie mu w pełni dokonania kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.
- 62 Z powyższego wynika, że w niniejszym przypadku argument dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej należy oddalić.

- 63 W odniesieniu do zasady domniemania niewinności, ustanowionej w art. 6 ust. 2 EKPC oraz w art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii, należy stwierdzić, że stanowi ona prawo podstawowe przyznające jednostkom uprawnienia, których przestrzeganie gwarantuje sąd wspólnotowy (wyroki Sądu: z dnia 4 października 2006 r. w sprawie T-193/04 Tillack przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3995, pkt 121; z dnia 12 października 2007 r. w sprawie T-474/04 Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4225, pkt 75).
- 64 Poszanowanie domniemania niewinności wymaga, aby każdego oskarżonego o popełnienie czynu zagrożonego karą uważać za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z ustawą. Jednakże zasada ta nie stoi na przeszkodzie przyjęciu środków zabezpieczających, niestanowiących sankcji i w żaden sposób nieprzesądzających o niewinności lub winie osoby, której dotyczą. Takie środki zabezpieczające powinny w szczególności być określone prawem, zostać przyjęte przez właściwy organ i cechować się ograniczonym w czasie obowiązywaniem (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 2 września 2009 r. w sprawach połączonych T-37/07 i T-323/07 El Morabit przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 40).
- 65 Artykuł 2 wspólnego stanowiska 2001/931 przewiduje, że Wspólnota nakazuje zamrożenie funduszy osób, grup i podmiotów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 1 ust. 4 tego stanowiska. Z tego względu zamrożenie funduszy, któremu skarżący podlega, jest przewidziane prawodawstwem wspólnotowym.
- 66 Zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada jest zobowiązana do dokonywania kontroli wykazu w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdego sześciu miesięcy, w celu upewnienia się, że istnieją podstawy do utrzymania w wykazie nazw wymienionych osób i podmiotów. Z tego względu zamrożenie funduszy, któremu skarżący podlega, zostało nałożone przez właściwy organ i cechuje się ograniczonym w czasie obowiązywaniem.

- 67 Ponadto należy zauważyć, że rozpatrywane środki restrykcyjne przyjęte przez Radę dla celów zwalczania terroryzmu nie skutkują przypadkiem mienia zainteresowanych jako korzyści pochodzących z przestępstwa, ale zamrożeniem tytułem zabezpieczenia. Środki te nie stanowią zatem sankcji i nie wiążą się ponadto z żadnym zarzutem o takim charakterze (zob. podobnie ww. wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie Sison przeciwko Radzie, pkt 101).
- 68 Decyzja Rady, która wynika w szczególności z decyzji właściwych władz krajowych, stanowi bowiem tylko stwierdzenie rzeczywistego popełnienia czynu zabronionego, ale została wydana w ramach i dla celów postępowania o charakterze administracyjnym mającego funkcję zabezpieczającą i jedynie, aby umożliwić Radzie skuteczne zwalczanie finansowania terroryzmu.
- 69 W tym względzie należy zauważyć, że w przypadku zastosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, czyli przepisów ustanawiających szczególną formę współpracy między Radą i państwami członkowskimi w ramach wspólnej walki z terroryzmem, zasada ta pociąga za sobą obowiązek Rady zdania się w miarę możliwości na ocenę właściwej władzy krajowej, przynajmniej wtedy, gdy chodzi o władzę sądowniczą, w szczególności co do istnienia „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak”, na których decyzja tej władzy jest oparta (wyrok w sprawie OMPI, pkt 124).
- 70 Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że Rada działała zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i rozporządzeniem nr 2580/2001. Opierając się na

orzeczeniu sędziego śledczego państwa członkowskiego i powiadamiając skarżącego pismem z dnia 15 lipca 2008 r. o powodach jego umieszczenia w spornym wykazie, Rada dochowała obowiązków ciążących na niej zgodnie z uregulowaniami wspólnotowymi.

71 Z powyższego wynika, że w niniejszym przypadku argument dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności należy oddalić.

72 Co się tyczy zarzucanego naruszenia prawa do bezstronnego sądu i poszanowania prawa do rzetelnego procesu sądowego, skarżący nie przedstawił wystarczających dowodów na poparcie swojej argumentacji. Zarzuty te należy oddalić na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem. W każdym razie należy przypomnieć, że Sąd nie jest właściwy do kontrolowania poszanowania krajowej procedury karnej. Obowiązek takiej kontroli spoczywa bowiem tylko na władzach włoskich lub po wniesieniu przez zainteresowanego środka prawnego na właściwym sądzie krajowym. Rada również w zasadzie nie ma obowiązku rozstrzygać w przedmiocie prawidłowości procedury wszczętej przeciwko zainteresowanemu, prowadzącej do wydania wspomnianej decyzji i przewidzianej przez właściwe prawo państwa członkowskiego, ani też w przedmiocie przestrzegania praw podstawowych skarżącego przez władze krajowe. Uprawnienie to przysługuje bowiem wyłącznie właściwemu sądom krajowym lub, w razie konieczności, Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka (zob. wyrok w sprawie OMPI, pkt 121; analogicznie wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie T-353/00 Le Pen przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-1729, pkt 91, w postępowaniu odwoławczym utrzymany wyrokiem Trybunału z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-208/03P Le Pen przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. I-6051).

73 Co się tyczy ograniczeń nałożonych na prawo własności i prawo do wykonywania działalności gospodarczej, na które powołuje się skarżący, należy zaznaczyć, że

zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawa podstawowe nie są prerogatywami absolutnymi i korzystanie z nich może być przedmiotem ograniczeń uzasadnionych celami związanymi z interesem ogólnym, do których dąży Wspólnota. Na przykład każdy środek ograniczający o charakterze gospodarczym lub finansowym z definicji wywołuje negatywne skutki dla prawa własności i swobody działalności gospodarczej, wyrządzając tym samym szkodę w szczególności podmiotom wykonującym działalność, którą dane środki ograniczające zamierzają uniemożliwić. Waga celów, do których dążą sporne uregulowania, może usprawiedliwiać negatywne konsekwencje – nawet daleko idące – w stosunku do niektórych przedsiębiorców (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 30 lipca 1996 r. w sprawie C-84/95 Bosphorus, Rec. s. I-3953, pkt 21–23; ww. wyrok w sprawach połączonych Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, pkt 355, 361).

⁷⁴ W rozpoznawanej sprawie swoboda wykonywania działalności gospodarczej oraz prawo własności skarżącego zostały ograniczone w znacznym stopniu w wyniku wydania zaskarżonej decyzji, ponieważ nie może on dysponować swoimi funduszami zlokalizowanymi na terytorium Wspólnoty, chyba że na podstawie szczególnych zezwoleń. Jednakże przy uwzględnieniu nadrzędnego znaczenia utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowane niedogodności nie są nieodpowiednie ani nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonych celów, tym bardziej że art. 5 rozporządzenia nr 2580/2001 przewiduje pewne wyjątki, które umożliwiają osobom objętym środkami w postaci zamrożenia funduszy pokrycie podstawowych wydatków (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych El Morabit przeciwko Radzie, pkt 62).

⁷⁵ Z powyższego wynika, że zarzut dotyczący naruszenia praw podstawowych i naruszenie obowiązku uzasadnienia należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego błędu w ocenie i nadużycia władzy

— Argumenty stron

- ⁷⁶ Według skarżącego odniesienie się przez Radę do włoskiego postępowania sądowego, zawieszono od 2001 r., nie stanowi wystarczającego uzasadnienia utrzymania jego nazwiska w spornym wykazie. Uważa on, że postępowanie to jest zakończone, a on sam niewinny.
- ⁷⁷ Skarżący powołuje się zatem na błąd w ocenie dotyczący jego zaangażowania w działalność terrorystyczną oraz na nadużycie przez Radę władzy.
- ⁷⁸ Rada, popierana przez interwenienta, kwestionuje wszystkie argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu zarzutu drugiego.

— Ocena Sądu

- ⁷⁹ Co się tyczy zarzucanego przez skarżącego błędu w ocenie, jak Sąd wskazał w pkt 115 i 116 wyroku w sprawie OMPI, okoliczności faktyczne i prawne, które mogą warunkować zastosowanie zamrożenia funduszy względem danej osoby, grupy lub podmiotu, zostały określone w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.

80 W niniejszym przypadku właściwym uregulowaniem jest przepis art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, zgodnie z którym Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia wykaz osób, grup i podmiotów, do których stosuje się omawiane rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4-6 wspólnego stanowiska 2001/931. Wykaz taki musi zostać ustanowiony zgodnie z przepisami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do danych osób, grup i podmiotów bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowania popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach, czy skazania za takie czyny. Przez „właściwą władzę” należy rozumieć władzę sądowniczą lub gdy władze sądownicze nie mają właściwości w tej dziedzinie, równoważną właściwą władzę w tym zakresie. Ponadto nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdego sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście, zgodnie z przepisami art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 (wyrok w sprawie OMPI, pkt 116).

81 Sąd wywnioskował z tych przepisów – w pkt 117 wyroku w sprawie OMPI oraz w pkt 131 wyroku Sądu z dnia 23 października 2008 r. w sprawie T-256/07 People’s Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3019 (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie PMOI”) – że procedura mogąca prowadzić do przyjęcia środka w postaci zamrożenia funduszy na podstawie właściwych uregulowań przebiega w dwóch etapach, krajowym i wspólnotowym. W pierwszej kolejności właściwy organ krajowy, co do zasady organ wymiaru sprawiedliwości, musi zawiadomić zainteresowanego o decyzji odpowiadającej definicji z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Jeżeli chodzi o decyzję w sprawie wszczęcia dochodzenia lub postępowania, musi być ona oparta na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach. W drugiej kolejności Rada, stanowiąc jednomyślnie, musi postanowić o wpisaniu zainteresowanego do spornego wykazu na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że taka decyzja została podjęta. Następnie Rada ma obowiązek upewniać się w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz na sześć miesięcy, czy utrzymanie nazwiska lub nazwy zainteresowanego w wykazie jest w dalszym ciągu uzasadnione. W tym względzie zbadanie,

czy istnieje decyzja organu krajowego odpowiadająca wspomnianej definicji, zdaje się stanowić istotny warunek wstępny dla wydania przez Radę początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy, podczas gdy zbadanie skutków tej decyzji na szczeblu krajowym wydaje się niezbędne do wydania kolejnej decyzji o zamrożeniu funduszy.

- 82 Jak orzeczono w pkt 134 wyroku w sprawie PMOI, o ile ciężar dowodu na to, że zamrożenie funduszy danej osoby, grupy lub podmiotu jest lub pozostaje w świetle właściwych przepisów prawnie uzasadnione, spoczywa na Radzie, o tyle w postępowaniu w sprawie zamrożenia funduszy na poziomie wspólnotowym przedmiot tego dowodu jest raczej ograniczony. W przypadku kolejnej decyzji o zamrożeniu, wydanej po przeprowadzeniu kontroli, ciężar dowodu sprowadza się w zasadzie do sprawdzenia, czy zamrożenie środków jest w dalszym ciągu uzasadnione, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności mających znaczenie w danej sprawie, a w szczególności skutków wspomnianej decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe.
- 83 Co się tyczy kontroli Sądu, to stwierdził on w pkt 159 wyroku w sprawie OMPI, że Rada dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do okoliczności podlegających uwzględnieniu w celu podjęcia środków w postaci sankcji ekonomicznych i finansowych na podstawie art. 60 WE, 301 WE i 308 WE, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem wydanym w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. To uznanie znajduje zastosowanie w szczególności do oceny względów związanych ze stosownością wydania decyzji. Jednakże o ile Sąd przyznaje Radzie zakres uznania w tej dziedzinie, nie oznacza to wcale, że powinien się on powstrzymać od kontroli interpretacji istotnych danych dokonanej przez tę instytucję. Sąd wspólnotowy powinien bowiem nie tylko zweryfikować materialną prawidłowość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także skontrolować, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie. Jednakże

w ramach tej kontroli Sąd nie może zastąpić własną oceną celowości oceny dokonanej przez Radę (zob. wyrok w sprawie PMOI, pkt 138; zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-525/04 P Hiszpania przeciwko Lenzing, Zb.Orz. s. I-9947, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁸⁴ Z powyższego wynika, że należy sprawdzić, czy orzeczenie sędziego śledczego z Neapolu spełnia przesłanki określone w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Przepis ten przewiduje umieszczenie w spornym wykazie „na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do osób, grup i podmiotów, których to dotyczy, bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowania popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarogodnych dowodach lub poszlakach, lub skazania za takie czyny [...; d]o celów niniejszego ustępu »właściwa władza« oznacza władzę sądowniczą lub, gdy władze sądownicze nie mają właściwości w zakresie objętym niniejszym ustępem, równoważną właściwą władzę w tym zakresie”.

⁸⁵ W niniejszym przypadku władza sądownicza państwa członkowskiego, czyli sędzia śledczy z Neapolu wydał nakaz tymczasowego aresztowania wobec skarżącego, oskarżonego o udział w działalności terrorystycznej w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.

⁸⁶ W tym względzie należy przypomnieć, że w przypadku zastosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 oraz art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, czyli przepisów ustanawiających szczególną formę współpracy między Radą i państwami

członkowskimi w ramach wspólnej walki z terroryzmem, zasada ta pociąga za sobą obowiązek Rady zdania się w miarę możliwości na ocenę właściwej władzy krajowej, przynajmniej wtedy, gdy chodzi o władzę sądowniczą, w szczególności co do istnienia „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak”, na których decyzja tej władzy jest oparta (wyrok w sprawie OMPI, pkt 124).

87 Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że Rada działała zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i rozporządzenia nr 2580/2001. Opierając się na orzeczeniu wydanym przez sąd krajowy i powiadamiając skarżącego pismem z dnia 15 lipca 2008 r. o powodach jego umieszczenia w spornym wykazie, Rada dochowała obowiązków ciążących na niej zgodnie z uregulowaniami wspólnotowymi. Argument dotyczący błędu w ocenie należy w rezultacie oddalić.

88 Co się tyczy nadużycia władzy, skarżący nie przedstawił żadnego ścisłego dowodu uzasadniającego ten zarzut i wykazującego, że organ poprzez wydanie zaskarżonej decyzji dążył do celu odmiennego niż ten, dla którego uprawnienia zostały mu przyznane (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 lutego 1982 r. w sprawie 817/79 Buyl i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 245, pkt 28). W każdym razie z całości powyższych rozważań wynika, że Rada działała w ramach kompetencji i uprawnień przyznanych jej w traktacie i odnośnym prawodawstwie Unii, tak że argument dotyczący nadużycia władzy należy oddalić.

89 W świetle powyższego zarzut drugi należy oddalić.

2. *W przedmiocie żądania zadośćuczynienia.*

Argumenty stron

- ⁹⁰ Co się tyczy żądania zadośćuczynienia, skarżący twierdzi, że poniósł znaczne szkody o charakterze prywatnym i zawodowym ze względu na wymienienie jego nazwiska w spornym wykazie. Jego żona i on sam stali się ofiarami „stygmatyzacji”, która zaszkodziła jego życiu prywatnemu i społecznemu. Nie mógł już otrzymać wizy i pracować w Niemczech. Ze względu na to, że nie wysuwa się wobec niego żadnego konkretnego zarzutu, nie ma on możliwości obrony. Skarżący żąda zatem zadośćuczynienia za krzywdę, którego wysokość pozostawia ocenie Sądu. Jego zdaniem 2000 EUR stanowi kwotę minimalną.
- ⁹¹ Rada uważa żądanie zadośćuczynienia za niedopuszczalne ze względu na brak argumentacji. Posiłkowo Rada, popierana przez interwenienta, kwestionuje wszystkie argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu żądania zadośćuczynienia.

Ocena Sądu

- ⁹² Sąd uważa za właściwe zbadanie przede wszystkim zasadności żądania zadośćuczynienia. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE z tytułu bezprawnego postępowania jej organów uzależnione jest od jednoczesnego

spełnienia przesłanek, którymi są: bezprawność postępowania instytucji, wystąpienie rzeczywistej szkody i istnienie związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem a powołaną szkodą (zob. wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-69/00 FIAMM i FIAMM Technologies przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-5393, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 93 Ponieważ te trzy przesłanki powstania odpowiedzialności są kumulatywne, brak spełnienia jednej z nich wystarczy do oddalenia skargi odszkodowawczej, bez konieczności badania innych warunków (zob. wyrok Sądu z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-226/01 CAS Succhi di Frutta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2763, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 94 W niniejszym przypadku wszystkie argumenty podniesione przez skarżącego w celu wykazania niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem zostały zbadane i oddalone. Nie można zatem stwierdzić powstania odpowiedzialności na podstawie zarzucanej niezgodności wspomnianej decyzji z prawem.
- 95 Z tego względu bez konieczności badania zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Radę należy w każdym razie oddalić wysunięte przez skarżącego żądanie zadośćuczynienia jako bezpodstawne.
- 96 Mając na uwadze powyższe rozważania, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- ⁹⁷ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy zgodnie z żądaniem Rady obciążyć go kosztami postępowania.
- ⁹⁸ Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Włoska ponosi zatem koszty własne.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.**

- 2) Sofiane Fahas pokrywa poza własnymi kosztami koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**

3) Republika Włoska pokrywa własne koszty.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 7 grudnia 2010 r.

Podpisy